

Justýna se usmála a zamilovaně hleděla do kotle. „Brzy bude ples, námluvy...“

„Justo?!“ zavolal Herbík a cosi schovával za zády. Justýna okamžitě zamíchala lektvarem, aby nikdo netušil, koho si přála vidět.

„Tady pro tebe něco máme,“ rozesmáli se a podali jí talířek s muškami. „Dobrou chuť, žabičko,“ popřála Petronela.

„To vám děkuji!“ Byla nervózní, nevěděla, jestli ji viděli. Co když je princ ještě vidět?

„Vysyp to tam, ať máme pěkný obraz,“ zasmál se Herbert a odškrtl poslední ingredienci v sáhodlouhém receptisu.

„Jo, jo,“ zmatkovala Justýna. Poslušně hodila mušky do lektvaru a zamíchala s ním. Stále na prince myslela, takže se jí za chvíli na hladině opět zrcadlily jeho taneční kroky.

„Kde se tady vzaly mouchy!!!“ máchal kolem sebe tanečník, i princ se před nimi ošíval. „Co tady dělají?!“ Ptal se jeden druhého.

Petronela pohlédla do kotlíku, a pak s úsměvem na Justýnu. Herbert se válel smíchy.

„Jen, jen jsem se chtěla kouknout.“

„Podívejte, je to tak.
Justýně to tuze sluší.
Zelená jak žába – kvák,
Svačinku dá si muší!

Chichichi,“ posmívaly se jí bludičky, když nad nimi přelétala domů.

„Chichichi,“ zopakovala Justýna a chtěla po nich vrhnout mlhové mraky, aby nebyly vidět jejich tanečky. Jenže jak to bývá, odnesl to rybníček hastrmana Fouska. Ve vodě to zabublalo, načež se nad ním rozvířila hustá mlha a sesypala se na rybníček jako peřina žabince.

Hastrmanský vylezl, oťel ze sebe zelené nánosy a povzdychl si. „Vždyť mi leknou ryby.“

„Promiňte, to ty ruče,“ ukázala na zelenavé prsty s jemnou blánou mezi nimi.

„Prosím tě, už mi tady nečaruj,“ posadil se na vrbu a pohladil si dlouhé vousky.

„Nebudu,“ slíbila a alespoň na bludičky vyplázla jazyk.

Přilétávala domů a už z dálky viděla přijíždět k jejich domku královský kočár. Dva krásní hnědáci jej přivázeli těsně ke dveřím, kde už čekala její maminka. To asi paní královnu zase bolí hlava. Ta její migréna!

Rychle dolétla a už žadonila. „Maminko, já bych chtěla s tebou! Prosím, já se obléknu, trochu učešu... Prosím, prosím!“

„Tak honem.“

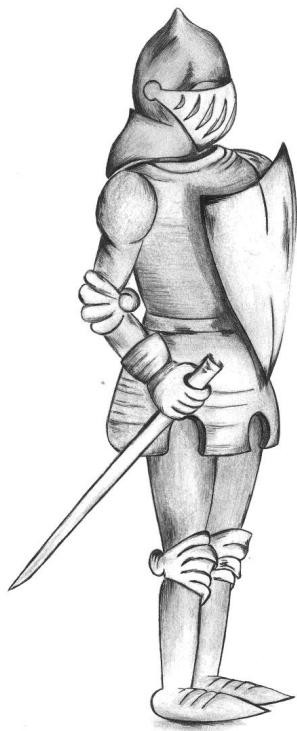
Její rozčuchané čarodějnické vlasy by trvalo učesat velmi dlouho, tak tomu pomohly kouzelné formule: „Kombita copitum!“ a již jsou spletené v dlouhé dva copy s mašlí na konci. Natáčela se před zrcadlem a libovala si.

Ještě jiné šaty! Rukama kolem sebe máchla a rázem byla usměvavá děvečka s radostí v očích, nakasanou halenou a dlouhou sukni s několika spodničkami. Vesele se zatočila, popadla košík s bylinkami a utíkala za matkou do královského kočáru.

„Jestli tě ale někdo pozná!“ pohrozila matka.

„Děkuji, maminko,“ přitiskla se k matce a okýnkem v kočáře sledovala měnící se krajinu. Projeli kolem hustého lesa, paseky, rozkvetlé louky a za chvíli byl před nimi zámek. S kočárem projeli voňavou zahradou. Kočár zastavil. Kočí pomohl matce vystoupit a Justýna ji následovala.

Kéž bych potkala prince! Přála si Justýna, ale zároveň se bála. Služka je doprovodila k pokoji královny, ale Justýna raději zůstala za dveřmi komnaty. Nestačila se rozhlížet. Ještě nikdy nebyla na zámku a tady je tolik věcí. Nádherné obrazy, malované vázy s obrovským pugetem květin. Rytířská brnění jako majestátní strážci pokojů, vysoké dveře se zlacenými klikami...

„Konečně jste tady!“ Bylo slyšet z komnaty. „Mně se ta hlava snad rozskočí!“ skuhrala královna, celá pobledlá, zachumlaná v královské lóži.

Matka se hluboce poklonila, a pak z košíčku vytáhla několik pytlíčků s bylinkami.

„Dáme obklad s levandulí, trošku meduňky do šálku.“

Připravovala čaj a voňavý obklad.

„To neznáte, Rozárko, tolik starostí. Valerián se má ženit a místo toho...“ mávla

rukou královna a podložila si hlavu krajkovým polštářem. Kořenářka namočila obklad mezi lístky levandule, a pak jej přiložila královně na čelo.

„To si nesmíte tak brát. On se ožení, najde si svou nevěstu.“

Justýna byla skoro nalepená na dveřích, aby jí neuniklo ani slůvko. Valerián se má oženit. Jako nevěsta bych se královně jistě nelíbila. Čarodějka a princ. Skoro jí to vyhnalo radostné dolíčky z tváře.

„Copak se to dělá poslouchat za dveřmi?“

